

mod værende Paradigmer, men mod, hvad der først skal blive det?

Men lad os sagtmodigt indrømme, at det er det ønskelige, der sker, naar de kvindelige Malere uden Basunstød faar Lov til at arbejde og i Stilhed blive sig deres Evner og Vilje bevidst, og uden at anbringes i Gangkurv af nogen imødekommende Protektion kan vinde sig selvskyldt Sikkerhed i deres Fodfæste.

Endnu staar et tilbage at gøre Rede for, nemlig hvorfor disse Sider i det hele taget er skrevne. Det er jo betonet baade først og sidst, at Ubemærkethed og Ensomhed hører til gryende Livs gode Betingelser, — det synes da forunderligt at lade Opmærksomhedens skarpe Lys falde paa det saa godt gemte.

Der er hertil ingen saglig Grund — atter, maa det bekendes, kun en subjektiv.

Maa det ikke kaldes ganske menneskelig naturligt, at den, der paa en eller anden Maade har modtaget glædelige, kærkomne eller berigende Indtryk, hvorigennem bestemte Menneskers Tilværelse fornemmes, kan føle Trang til at melde tilbage, at Indtrykket er modtaget? Lige saa sandt det er, at Ensomhedens Mulm hører med blandt de Livsbetingelser, af hvilke stærke og modne Personligheder udforme sig, ligesaa sikkert er det ogsaa, at vi alle kender vor Skrøbelighed og er os Ensomhedens tyngende Byrde bevidst. Vi har vist alle erfaret, med hvilken aande hæmmende Vægt Forladtheden kan falde over vort Sind, hvor hjælpeløst stedte, vi kan forekomme os selv, naar, i viljematte Stunder, den Virkelighed overvælder os, at Omverdenens Lys og Røster er saa absolut bortvendte fra os, at ikke én varmende Straale fra menneskelig Tanke kan fornemmes som rettet imod En. Vi ved vist ogsaa alle, hvor pludselig denne Sindsstemning kan vige, naar blot et Livstegn fra Omverdenen skærer sig ind i Stilheden omkring En, hvorledes Tyngselen, som med et Trylleslag, kan løfte sig og give Plads for en oprømt, en klaret Erkendelse af hvor vi befinder os, nemlig der, hvor det er i sin Orden, at vi er: et eller andet Sted paa vor særlige Livsvej, som det gælder om at vise Kraft til at kunne befare.

Et saadan lille Livstegn, blot et Signal om menneskeligt Kammeratskab, — det skal disse Sider være. Som Jægerens Hallo i den vildsomme Skov kan orientere, uden at dog den enkelte forlader deres spredte Postør for at fylke sig under